

26. szám.
Decemb. 26-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok le képpel ellátva.
Előfizetési ár: Főszékre jan.—dec. **6** frt., 6 órára jan.—jun. **3** frt., és 3 órára jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik száma.

XIV. kötet.

BÚCSÚZTATÓ.

Csakhogy elmúltál már kopott vén esztendő,
 Unalmas, siralmas nyolczszázhatvanhárom!
 Az ilyen esztendőt, a milyen te voltál,
 Bizony ma eladnám kilencz uj krajczáron.

Minden egyiptomi csapást ránk uszítál,
 Mit egykor földalált Mózsés s a bölcs Áron.
 Azért hát rossz néven ne vedd, ha ez úttal
 Haragos keblemet előtted kitárom.

Semmi könyörgésre meg nem csordítottad
 Szemeidnek könnyét egész elmúlt nyáron.
 Kemenczébe dugtál, ott sütél bennünket.
 Mezőt, szántóföldet feledtél kopáron.

Jó alkalmat adtál okosnak bolondnak,
 Okulni privátim otthon saját káron.
 Olesó a tanulás, de azt ugyan nekünk
 Adtad, hogy adhattad méreg drága áron.

Bátyáid „en detail“ árulták a rosztat,
 De te „en gros,“ mintha készitenéd gyáron
 Krónikát növeltél, Debreczen *éhséget* (!)
 S földindulást jegyez utánad Komárom.

Háborut is kezdtlél; szépet! siralom volt
 Vesztes lengyelen az, s győztes muszka czáron.
 Szabadság háborut, melynek az a vége,
 Hogy több lett a halott s súlyosabb a járom.

Akár milyen lesz is az öcséd, hatvannégy
 Hogy már a helyre üljön, alig várom.
 Pedig meglehet, hogy a mivel kecséget
 Az is végtére lesz egy nagy lírom lárom.

No de az is jó hogy a hátunk megett vagy.
 Hogy már átestünk a keserű poháron:
 Nesze ez a rossz vers, egyetlen egy rimmel.
 Aztán ez sincs tovább, mert íme bezárom.

K—s M—n.

Egy kritikus álmai.

Kit a büne rá vitt, hogy a szinpadra föllépjen, megpróbálni, hogy mi az a komédiázás.

Kakas Mártontól.

Tizenöt nappal elébb, hogy az írói segélyegylet javára színészi talentumainkat mérlegbe vetettük, minden éjjel borzasztókat álmodtam.

Első éjjel azt álmodtam, hogy *valászní* voltam, özeket, nyulakat kergettem, olyan ismerős arcza volt minden öznek, nyulnak; mint-ha egy-egy színészre és drámairóra lehetne mindegyikben ismernem. Azok szörnyen féltek tőlem; én pedig egyre puskáztam rájuk. Egyszer aztán elfogyott a töltésem. No most, gondolám magamban, ha ezek a nyulak, özek megtudnák, hogy nincs puskaporom, megkergethethéneek. Alig gondoltam ki, már vissza is fordultak ellenem. Én eldobtam a puskámat, ők felkapták azt s kergettek világtalan világig, kiabálva utánam: „lődd meg, fogd meg! most akadt a kezünkre!” Jaj de jó volt, hogy fölédretem!

Második éjjel minden rendben volt már, nagy közönség, kivilágitott szinpad; én kinn álltam már a szinpadon, kezemben a könyv; mikor egyszer nézek a lábamra: hát nincs rajta csizma! Tyhü! a ki áldotta! *mezítláb vagyok!* Ennyi tengernyi nép előtt! Kisasszonyok, aszszonyságok, theatre parée s én mezítláb! Ereszszétek le a függönyt! Oltátok ki a lámpásokat! Stillyesszetek el valahová a szinpad alá: legalább csak térdig! — Jaj be meggyötrött ez az álom! Föltettem magamban, hogy jövő éjjel eszizmásatul fekszem le; hogy ilyet ne is álmodhassam többet.

Harmadik éjjel azt álmodtam, hogy megváltozott a játékrend. *Pákh Berezi* ránk disputálta, hogy hagyjuk el a felolvasást, az nagyon unalmas dolog; sokkal okasabb lesz, ha tánczolunk *kánkánt*. A jótékony ezél iránti tekintetből rá hagytuk magunkat vétetni, még pedig úgy, hogy *Gyulai* lesz a tánczos, én pedig felöltözöm leánynak, s leszek a Krecsányi Sarolta. Csakugyan megtörtént. A közönség bomlott jó kedvében, úgy tetszettünk neki. Gyulay rettenetesen viselte magát! Egyre biztatott, hogy rugdaljak magasabbra, a közönség hadd tapsoljon még jobban. Hatszor ismételtették velünk ezt a tánczot. Jaj de szégyenlettem magam.

Negyedik éjjel *kis ciák* voltam; examenre kellett mennem és én egy szót sem tudtam a leczkémről. A professorok, a kik ott körös kö-

rül ültek, olyan régi ismerősöknek tetszetek: *Macbeth, Othello, Romeo, Bánk, Gritti, Falstaff* s a többi. Mindegyik kérdezett tőlem valamit; és én egyiknek sem tudtam felelni semmit. Rettenetesen pudeáltam magamat. Meg nem tudtam fogni, hogy mi a patvar ütött hozzám, hogy mikor én már otthon csendesen lapszerkesztő lehetnék; most csak egyszerre fölcaptam diáknak s hagyom magamat examináltatni. — Ez az álom még nappal is egyre üldözött.

Ötödik éjjel igen tiszteletre méltó alak voltam. Én voltam *Kisfaludy Sándor részobra* a balaton-füredi parkból. Nyakamban volt az a nagy rézköponyeg, kezemben az a nagy rézkönyv, hogy majd én hát már most mingyárt felolvasok itten valamit. A publikum tiszteletteljesen suttogá körülém; „milyen szép nagy feje van! Ej ha azt a vastag corpus jurist ott a kezében végig el akarja olvasni, de itt rekedünk!” „Halljuk hát.” Igen, de én rézből voltam. Nem bírtam a rézkönyvemet felnyitni, nem bírtam a rézszakamat meghajtani, nem tudtam a rézszámot feltátni; elszaladtam volna, de az a nagy rézköponyeg nem eresztett. A publikum türelmét veszté, kiabált, tombolt, én összeszedtem minden erőmet, hogy leugrom onnan az állványról s úgy szétrugtam az ágyamat, hogy a földről kellett magamat felszednem. — Ej, de rossz állapot olyan nagy embernek lenni.

Hatodik éjjel minden tökéletesen ment volna; csak, mikor a kezembe adott könyvet felnyitottam, akkor láttam, hogy elcsesérték azt, a a regény helyett, egy ezifrán bekötött requisitum könyvet tettek oda, a minek belsejét a sajtosztól vették; valami *mathesis* volt: csupa $x + y = z$. Hogy olvassam ezt fel a közönségnek? Hátha nem is fogja magát rajta mulatni? De csak el kell olvasnom, mert már a kezemben van. Rá kezdtem. Alig olvastam belőle egy lapot, a sugólyuk el kezdett *ásítani*; mennél tovább olvastam, annál nagyobbat ásitott: utoljára kétségbeestem s mint Curtius egy szökéssel beleugrottam — igen is a mosdó kádba ágyam előtt, melyben 12 foku víz volt.

Hetedik éjjel nem történt semmi szerencsélenség. A concert eljutott egész az utolsó darabig. Hanem már annál annyira kifogyott a

lélekzetem, hogy engedelmet kelle kérnem; de már ezt nem fújhatom el. Inkább az elmaradt részért visszaadok minden jelenlevőnek a belépti díjából *öt új krajczárt*. Tán nem kérték vissza? Egyik ezer ember a másik után jött a tenyerét tartani, hogy fizessen vissza az öt krajczárját. No ez jó mulatság volt mondhatom.

Nyolczadik éjjel ugy tetszett, mintha *Lucifertus* volnék. Főmáltam már a szószéken s el kellett volna kezdenem, de a prédikáció eleje se hogy sem jutott eszembe. Mi a textus? Bizony nem tudom én. De talán a zsebemben lesz a prédikáció. Nyulok az oldalzsebembe, hát mind az öt újjam belevesz a töltött palacsintákba. Jeremiás Jónás! Hát én volnék az a bizonyos rektor? Igaza van *Szigligetinek* ez rettenetes helyzet. Nem mertem többet a zsebből kihúzni a kezemet, nehogy *úgy* járjak. Csak már átestünk volna rajta!

Kilenczedik éjjel. Most meg azt álmodtam, hogy a *román országgyűlésen* nekem kellett volna a válaszfeliratot proponálnom. Ettől függött Európa sorsa. S az én egész román tudományom mindössze odáig terjed: hogy „no rok bun;“ meg hogy: „áldjászketye dumnye Zen“; — többet aztán „nustyu.“ Magamban törtem a fejemet, hogy hiszen ígértem én, hogy valami *románból* fogok deklamálni; de nem azt, hogy *románul*. Mi lesz már ennek a vége? — Szerencsére fölébredtem, nem tudtam meg.

Tizedik éjjel rettenetes félelmeket és szorongatásokat álltam ki. Felolvasást kellett tartanom csupa merő *oroszlányok előtt*. Az egész nézőtér tele volt him- és nőoroszlányokkal, a kik rettenetesen fenyegettek, hogy mingyárt megesznek. Kivált a casino erkélyen ült egy sor válogatott oroszán, azoktól rettegtem nagyon. Jaj milyen mérgesen néztek rám kétesövü lövegeikkel. Én voltam az az ember, a kit halálra ítélték, aztán már neki vannak szegezve a puskák; s ilyen állapotban még tréfálóznom kellett; mutatni, hogy nem félek; mert ha észreveszik, hogy félek, rögtön szétszednek. — Jaj de nagy félelmet álltam ki.

Tizenegyedik éjjel, igen szépen deklamáltam. Magamnak is tetszett, a közönség is tapsolt, hanem akkor az a bizonyos *hetvenkettő* conspiratiót csinált ellenem; *gözmözdonyokat* hoztak be, azokkal füttyültettek ki. No még ilyen füttyülést nem értem meg soha.

Tizenkettedik éjjel az előbbi bukásokon okulva, föltettem magamban, hogy nem! mint szónok nem teszem kockára renomméemat: *inkább hegedülök*. El kértem kölcsön *Reményitől* a legjobb hegedűjét. Aztán már mikor kián álltam a közönség előtt, akkor jutott eszembe, hogy hiszen nem tudok én hegedülni; már most mit csináljak ezzel a száraz fával a kezemben? — Ennek nem tudom, mi lett a vége?

Tizenharmadik éjjel megharagudtam! Majd én magamat ti értetek bolonddát teszem, majd én itt hagyom magamat anxietásokba hozatni, bosszantatni, gunyoltatni: csináljátok meg a concertet nálam nélkül, majd én nézem. Magam is jegyet váltok a casino erkélyre, s onnan nézem. Hát a mint a függőnyt felhúzzák, ki lép elém a színpadra? *saját magam!* Ördög pokol! Az ott el kezd olvasni valami vad, zöld, nyers novellát s azt mondja, hogy az az enyim. A mellett szaval fertelmesen és grimáaszokat csinál, hogy a hátam borsódzik bele. „Ne higyjék, az én nem vagyok! én itt ülök! Az valaki más, nem én!“ Kapacitálom a mellettem ülőket. Senki sem hiszi el. — Elborzadok, magamat látva! Hát ilyen kopasz volnék én már? Hüü! milyen szegletes akciókat csinálók? Hát a lábam hogy áll? Uram Teremtőm, csak már ne látnám magamat ott tovább! — No ezt soha sem felejttem el.

Az előadás előtti éjszakán végre komolyan meg gondoltam a dolgot. Milyen bolondság nekem félnem, hiszen azt minden ember tudja, hogy ez nekem nem mesterségem. Mükedvelők iránt a közönség elnéző szokott lenni, számíthatok kegyelemre; — aztán a jótékony czél mindent megmagyaráz, és kiment. Szegény beteg irótársak, szegény megholt írók özvegyei, apró árvái talán összeteszik most kezeiket s kívánják, hogy szerencsésen parthoz érjünk. Nekünk ez is elég taps lesz. No ebben aztán megerősítém szívemet. Végig álmodtam aztán az egész műversenyt; jól ment minden, nem lett semmi skandalum; végül kihittak és kaptam koszorút; — még pedig egy *koszorú* — *miskolczy pereczet!* — Tréfa-e ez, vagy valóság? A perecz, tudom, hogy valóság; hanem azt nem tudom, hogy megtiszteltetésnek akarja-e ezt a közönség vétetni? vagy pedig azt akarja vele tudtomra adni, hogy a ki szütkölködő írók javára lép fel, annak ilyen enni való koszoru dukál.

Mahomed és a hegy.

Jőjj ide Hegy, mert ha te nem jössz ide, majd én megyek hozzád.

Halló!! hó!!

Kinek kell csatahír???

Napoleon császár már kiadta a rendeletet, hogy a harc megkezdődjék, még ebben a hónapban, minden haladék nélkül; minden rendelkezésére álló erővel.

A kik még kétségeskedtek, már most bizonyosan tudhatják, még azt is, hogy ki ellen fog a harc indítani? Az ellenség is meg van nevezve; egyenesen megízenve neki a háboru, s minden diplomatiái összekötés megszakitva vele!

Hatalmas ellenség, uraim! hatalmas ellenség!

Spanyolország nyolczszáz esztendő óta harczol vele, a nélkül, hogy az valaha legyőzöttnek ismerte volna el magát; sőt az is tudva van felőle, hogy az ellenség hősei minden évben triumfussal szoktak végig gázolni Páris utczáin — *mardi gras* napján.

Igen is, uraim! a bikák ellen készül a harc. Ki van adva a rendelet, hogy még ez évben bikaviadalok tartassanak Compiègneben.

Egyébtől ne tessék tartani.

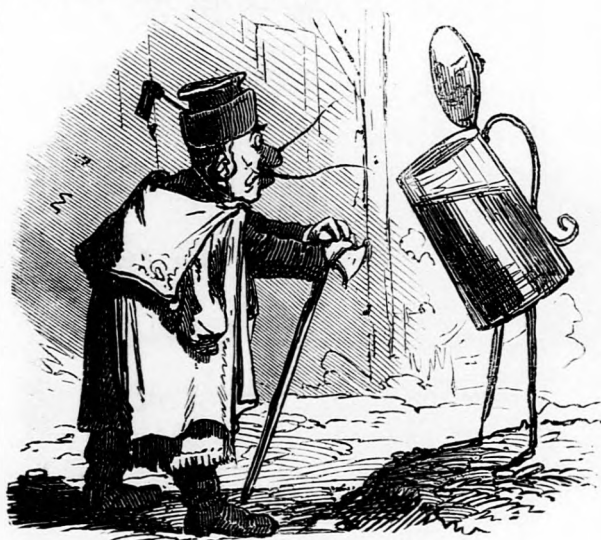
A magyar falusi embőr és a sör.

Valaha futott előle, ha messziről látta.

S úgy bele szeretett,

Lassankint annyira megbarátkozott vele, hogy helytállt vele szemközt,

hogy most már ő fut utána ha valahol megpillantja.

K o p a s z o d u n k.

Ezer paróka! . . . mennyi a bajunk!
 Őszül a szakál, ritkul a hajunk,
 De hiszen mindezen
 Nincs mit csodálni,
 Tizenkét iskolát
 Tessék kijárni!

A sok tanulmány, a sok bölcsesség
 Gyilkos kezekkel hajunknak esék.
 És hogy kopaszodunk
 Csak is ez az ok;
 Bár a gonosz világ
 Olykor mást locsog.

K-l J-s.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

A mid edig külföldi nimet ujsagok elkövetek velünk, az volt ugyancsak disznosag! De a mid most elkövetik velünk, az plane mar disznotalansag! Tesik csak elgondolnyi. Azt alitanak, hogy a hetstedti nagy trichinum choleraanak oka volta magyar diszno. Mivel, hogy magyar disznokat nem nevelnek profesori felügyelete alata, hanem az csak felnő minden iras olvasas tudomanya nilkül s következöleg nem tudhatya, mi esodak azok a trichinok? hogy kikerülhetne őket. Enek okozak barbar nipnevelist. Lehorgyak minket rosz administratioir, hogy hatosagok nem ügyelnek a disznok moralis magaviseletire, sőt megengednek nekik mindenfile dobzodasokat is erkölcstelensigeeket. Is nem hogy iparkodnank disznokat ahoz szoktatnyi, hogy tanuljanak mirsikletesen kanalal, vilaval enyi, is este szipen agyba lefekünyyi, süit inkab megengedik nekik, hogy menyenek erdőre, is otan durva szokasokat maguknak megszerezzenek. Azonkivül izs, aszt mongya berlini ujsag. (latam, olvastam, nem hazudok) hogy ez mutatya rosz akaratot magyar nemzetil nimet atyafiai irant. Minthogy maskint

nem pusztithatya őket, trichinos disznokat küldi rajuk. Vilagos. Ha egy disznotalansag 200 ember meghalt Hetstedtben; s ha Magyarorszagbul ivenkint 10 ezer disznotalansag fölhajtjak Nimetorszagba: husz esztendő mulva egisz nemzet, volt nincs! Tehad adig nem kel magyaroktul disznotalansag beeresztenyi hataron, a mig joban meg nem civilizalodnak.

Had nem disznotalansag ez!?

Had oka vagyung mi magyar nemzet anak, hogy nimet profesorok föltalaltak trichinokat? Nalunk nem talalta fel őket senki, had id is nincsenek. Mirt nem hagytak őket feltalalatlanul.

Aztan ki tuggy, mi igaz bene, mi nem?

Ha akarok hiszek, ha nem akarok, nem hiszek trichinoknak.

Ha akarok, hiszek, hogy emberek Hetstedtben disznotalansag meghalltak, ha nem akarok, nem hiszek.

Ha akarok hiszek, hogy az magyar disznotalansag volt, ha nem akarok, nem hiszek.

Utoljára, ha megharagszok, azt se hiszek, hogy van Hetstedt varos a vilagon.

Tallérossy von Zebulon

A monacói herceg válasza a congressus meghívásra.

Kedves urambátyám!

Engem ugyan nem tetszett hívni, de miután úgy értettem, hogy egy teríték üresen marad az asztalnál, ohajtanék tál-tisztessége végett önkénytesnek felajánlkozni.

Ezt annyival is inkább tehetem, mert én is az európai égető kérdések közé tartozom.

Igaz ugyan, hogy ezelőtt két esztendővel eladtam az egész birodalmamat, három millió frankért készpénzben, minden rajta fekvő emberekkel egyben. De azt is tetszik tudni, hogy bizony három millió frank nem tarthat örökké. — Embereim oda haza nagyon ohajtanak már vissza; én még jobban őket. Azok az én természetes határait; a miket vissza kell nyernem. Remélem, a congressus tekintetbe veendő jogaim legitimitását.

Azt a három milliót, a miért kényszerítő körülmények miatt kénytelen voltam megválni szeretett népeimtől, majd státus adóssággá convertálom s a monacoi juntával elfogadtatom. Akkor aztán én is garantírozom az európai béke örökké tartósságát.

Kedves urambátyámnak legkisebbik öcsese

Károly.

Karácsonyi ajándékok.

Alótírott fűszerkereskedés ajánlja a következő cikket, minden nemzetbeli nagy gyermekek számára:

Idei krumplik, nagyon jók, népszónokok meghajigálására.

Army Razors! Finom borotvák. Nagyon szükséges házi eszköz, olyan időben, a mikor minden ember csak úgy élhet meg, ha talál egy másikat, a kit *megborotválnon*.

Férfi kalapok. Aszonyságok számára, a kik szeretik férjeik kalapját.

R a d á m a.

Föltámadt!
 Azt mondja
 Biz ő hogy
 Föltámadt
 Radáma,
 A megholt
 Királyi
 Radáma.
 Ki egyszer
 Tudtunkra
 Oly furcsa
 Király volt.
 A kit el
 Űthetett
 A **púb** meg
 A **dáma**.
 S most újra
 Elő áll,
 Hogy még ő
 Nem halt meg.
 Csupán egy
 Időre
 Vala sus-
 Pendálva.

Jaj édes
 Radáma,
 Próbáltam
 Ezt én is.
 Ha egyszer
 Meghaltunk,
 Publicum
 Elszéled;
 Elfogja
 Elesipi
 Sok éhes
 Kolléga.
 S ki egyszer
 Elfogta,
 Ott marad,
 Azé lett;
 Ne támadj
 Itt föl! higyj
Experto
Ruperto;
 Fapitykét
 Sem ér már
 Azontul
 Az élet.

Néhai Tatár P.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Nagy-Szebenben ugyan magas vendég tett látogatást e napokban. Először meglátogatta az ágostai templom tornyát, megtekintette a telegrafot, onnan telegrafon elutazott a város házához. (Telegráfon! ugyan miket beszél már kend? telegráfon csak nem utazik senki.) Igen is, hogy azon utazott; meglátogatta a városházát, nem sokat időzött benne, s ismét telegrafon tovább ment a vitzartóba. (Mi féle magas vendég lehetett az?) Hát a *magas mennykő*.

— — (Hát az amerikai háborúval mennyire vannak már?) Hát biz azok is elmondhatják mind a két részről: „*jöttünk mentünk*: — *két ezer millió forint*.”

— — A lapok azt írják, hogy Amerikában olyan nagy a drágaság, mikép egy font zsir hat pengő forintot árulnak. (Tudják mit? Itt Pesten az *Amerikából hozott zsir 36 krajczáron* adatik: vásárlják itt össze, s ha a visszavitel még egyszer annyiba fog is kerülni, minden fonton nyerhetnek öt forint 28 krajczárt.) Már az igaz, hogy ezek az ujság írók messze el tudják dobni a súlykot!

— — Azt is milyen komoly képpel mondják el a lapok egymás után, hogy egy magyar papir kereskedőt a medve hogy rántott le a vízbe. Nem akarják elérteni a tréfat. *Medrének* híják a kiadók az olyan munkát, a melyből épen semmi sem akar elkelni. Az ilyen „medvék“ usztatják meg a papirossal a kereskedőket. Így kell magyarázni az allegóriát.

— — A Lloydban olvasok egy hirdetményt, mely nagy betűkkel így kezdődik: „*Keine Magenbeschwerung mehr!*“ *nincs többé gyomormegterhelés!* — Nincs bizony; kivált az alföldön.

— — Azt mondják, hogy X. író I. miniszternek a *jobb keze*. Nem az, csak a jobb kezére való *keztüjje*.

Nagy szavak és apró tények.***Elindult már a magyar verekedni.***

Toldy János jelenti tisztelettel, hogy felsőbb engedelem mellett ismét birkózni szándékszik.

A közügyekben nagyszerű változás történt.

Bolnai Miklós hazánk- és sok más hazánk-fia elutazott.

A közönséget némely hírlapok nyitlan izgatják veszélyes kísérletekre.

Petroleum hirdetik minden féle quantumokban, mint könnyen fellobantható világitó szer.

Nagyszerű ujonczozás s a szabadságosak behívása!

A szerkesztők előfizetőiket regisztrálják.

A mindent felforgató törekvésnek városunk sem állhatott ellent.

Olyan nagy volt a szél december 14-én.

Kakas Márton kérése a tisztelt közönséghez.

Tudtomra esvén, miszerint a mélyen tisztelt közönség halálom után nekem is szorot szándékozik készíteni; — minthogy már ez ideig úgy is több alföldi város tornyán ott van ércbe öntött szobrom, a rézkakas, s minthogy meg vagyok felőle győződve, hogy a mit pium votumok utján fognának felőlem gyuratni annak idejében, az eddigi tapasztalásokon okulva, a meglevő rézkakasoknál nem lenne külön; annál fogva bátor vagyok a mélyen tisztelt közönséget felhívni, hogy a mit nekem felállítandó szoborra szánt, azt küldje be még ez világi életemben az Üstököshöz, mint előfizetést, arra én sokkal büszkébb leszek.

Kakas Márton.

Kakas Márton trónbeszéde.

Messieurs! Uraim! Nagyon tisztelt előfizetésviselők?

Órülök, hogy önöket friss jó egészségben tisztelhetem.

Itt az ideje, hogy számot adjak önöknek az elmúlt év tetteiről és viszontagságairól.

Belügyeink rendben vannak: büszkén elismerhetjük. Ez évben én is lemondtam az autocratiáról, s felelős minis-
teriumot ajándékoztam előfizetőimnek. **DIENES LAJOS** hívünk személyében, ki hívünk **JANKO JANOS** közreműködése mellett
minden héten pontosan leteendi az **Üstökös** kék-könyvét az előfizetők asztalára, s az interpellatiókra megfelel. Együtt mindnyájan
pedig az ország boldogításában fáradozunk.

A mi a **külügyeket** illeti, azokra nézve is csak örvedetes tudósításokkal szolgálhatok.

A **cochinchinai lázadást** sikerült levernünk, s annak fővárosát **Handabandát** földig lerontanunk. Az **örség** megadta magát,
hanem azóta nagyobbbrést megszökött.

Egy kis **mexikói expeditió**nk is volt, a hova könnyű volt bejutni, de a honnan nehéz volt kijönni.

A **jövendő képe** azonban szomorú; ez tagadhatatlan.

De az nagyon helyesen történik, hogy a **jövendő szomorú**, mert annál nagyobb szükség lesz akkor olyan organi maira a közélet-
nek, melyek azt **tréfára** fordítsák.

E magas missiót vállalta magára az **Üstökös**: a mit hogy elérhessen, kénytelen ezennel

Congressust hirdetni!

melyre mind azon hatalmasságok, a kik **félévre 3 forintra, évnegyedre 1 ft. 50 krral** előfizetni jónak
látják, ünnepélyesen meghívatnak; a kik jelen felhívásunkra meg nem jelennek, azon gyanuba keverik magukat, hogy nem
szeretik a tréfát, s így a helyzet komolyságáért minden a ő nyakukba háruland.

Messieurs! Aileufseteu uraim!

Még van idő! Rosz idő ugyan, de még is csak valamilyen idő; hátha egyszer majd semmilyen idő sem lesz!

Messieurs! Adja az ég, hogy egy hónap mulva ne mondhassam önöknek, hogy „messieurs-k!” (mosszi ök!), hanem azt, hogy
„ittthon ök!”
Kakas Márton.

Előfizetési díj az „Üstökösre”: egész évre 6 ft, félévre 3 ft, évnegyedre 1 ft 50 kr.

Az előfizetési összegek alóli kiadó tulajdonoshoz utasítandók.

Előfizetéseket elfogad helyben a kiadón kívül: **Emich Gusztáv** hirlap kiadó hivatala (ferencziek terén 7. sz.), azonkívül
Báth Mór könyváruai üzletei (váczi utca, a vastuskónál) és más pesti könyváruak; vidéken a posta hivatalok és könyváruak, s más
felbatalmazott bizottmányosaink.

Gyűjtőknek, könyváruaknak, és vidéki postahivataloknak minden 10 példánynál egy példány rendelkezésükre bocsátatik.

Jókai Mór,

az „Üstökös” főmunkatársa és kiadó tulajdonosa.
(Pesten, Ország-uton 18. sz. a.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: **JÓKAI MÓR** Nyomatott **Emich G.** magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

Felelős szerkesztő: **DIENES LAJOS.**

Lakása: Pappnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; **Jankó J.** — **Metszi: Pollák.**

